

PASSIE IN PUGLIA

Liza van der Peijl

Passie in Puglia

Aan de Italiaanse kust ontdekt violiste
Tessa mysterieuze flessenpost. Leidt dit
tot een onverwachte liefde?

 oceaan

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes Bisseling
Kleuver Literary Agency te Amsterdam.

© 2026 Liza van der Peijl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Gerben Pul

NUR 301

ISBN 9789046836170

ISBN 9789046836187 (e-book)

ISBN 9789046836194 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Ocean maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor mijn lieve Elio en Enea

1

‘Au!’ Tessa keek geschrokken op en wreef over de pijnlijke plek op haar arm.

‘Kun je niet uit je doppen kijken of zo?’

Terwijl Tessa haar mond opende om de woest ogende vijftiger haar verontschuldigen aan te bieden, voelde ze hoe een blos zich over haar wangen verspreidde. Nog voor er een woord over haar lippen was gekomen, beende de man alweer weg. Door de wind kon ze zijn precieze woorden niet verstaan, maar zijn gebaren maakten de strekking duidelijk.

Tessa slaakte een zucht. Eigenlijk had hij gelijk. Ze had ook niet goed voor zich gekeken, omdat ze zo obsessief bezig was geweest met niet op de voegen tussen de straatstenen stappen. Belachelijk, dat wist ze zelf ook wel. En toch had ze geen keus.

Als je in je leven net zoveel audities en concoursen had verprutst als Tessa, kon je het weten. Dan had je er alles voor over om er ten minste eentje te laten slagen. Haar rare ritueeljes, zoals haar beste vriendin Francesca ze noemde, waren misschien vreemd, maar ze vormden Tessa’s enige houvast. Daarom moest ze op de dag van een auditie haar tanden ’s ochtends twee keer poetsen, in plaats van één keer. Ze moest zich per se afdrogen met een gele handdoek, ze moest absoluut eerst haar rok aandoen voordat ze haar blouse aantrok en ze moest het puntje van haar neus drie keer aanstippen met haar tong. En het allerbelangrijkst, ze moest te allen tijde zien te voorkomen dat ze op de voegen tussen de stoep-tegels zou stappen.

Het mocht een ander dan belachelijk in de oren klinken, maar op deze manier was Tessa voor de eerste auditieronde van het Nationaal Symfonisch Orkest tot haar vreugd met vlag en wimpel geslaagd. Als meisje was het al haar ultieme droom geweest om ooit bij de eerste violisten van dat orkest te mogen horen. Het Nationaal Symfonisch Orkest gaf niet alleen prachtige concerten maar begeleidde ook alle opera's en balletvoorstellingen in het belangrijkste theater van Amsterdam. En Tessa was dol op opera en ballet. Maar afgezien van de mooie concerten, bood het Tessa een vast salaris. En als er iets was waarmee ze de almaar groeiende stapel rekeningen en schulden te lijf kon gaan, was dat het.

Wat Tessa Francesca en haar moeder er niet bij had verteld, was dat de eerste auditieronde anoniem en achter een zwart doek was gehouden. Daardoor had Tessa zich volledig kunnen concentreren op de prachtige muziek en had niets of niemand haar flow verstoord. En dat was ook meteen het probleem met de finaleronde waar ze vandaag voor was uitgenodigd. Die was op het podium van de Nationale Opera voor een maar liefst achtkoppige jury.

‘Sorry, weet u misschien waar ik zaal D14 kan vinden?’

Na een tijdje in rondjes te hebben gelopen in de schier oneindige gangen van het operagebouw, had Tessa het zoeken opgegeven. Hoewel ze vroeg was vertrokken, begon de tijd nu toch wel te dringen. Bij de ingang was een vriendelijke steward geweest die haar de weg had gewezen. Door de emoties had ze hem alleen niet goed begrepen en was ze uitgekomen bij de balletstudio's. Het feit dat alle gangen en verdiepingen hier identiek leken, hielp niet.

Hoewel de stad buiten werd geteisterd door een ijzige wind, had ze het binnen inmiddels bloedheet gekregen van al het traplopen. Liften waren niet helemaal haar ding, maar voor dit gebouw had ze misschien toch een uitzondering moeten maken. Door de slapeloosheid van de afgelopen nachten was ze niet zo helder als anders, waarschijnlijk had ze een bordje gemist. Tessa schoof de

banden van haar vioolkoffer van haar schouders en probeerde zich uit haar jasje te wurmen. Misschien was het toch niet zo slim geweest om Francesca's gulle aanbod haar mooie katoenen jasje te lenen af te slaan, waardoor ze nu in haar eigen concertkleding van honderd procent polyester liep te zweten. En dan was de auditie nog niet eens begonnen.

'Aan het eind van de gang de tweede deur links, daar mag je je melden.' Een steward met een zwarte blazer over haar satijnen witte blouse en de hoge paardenstaart gaf haar een vriendelijk knikje van over haar telefoon voordat ze druk verder ging met typen.

Met een klamme hand legde Tessa haar hand op de deurklink. Ze moest echt kracht zetten en zelfs even met haar schouder tegen de deur duwen om de zware deur open te krijgen. Tenminste, het eerste deel ging moeilijk en zwaar, daarna zwaaide de deur wagenwijd open en knalde Tessa tegen een tenger blond meisje dat door de klap bijna letterlijk tegen haar gesprekspartner aan werd gelanceerd. Heel erg leek ze dat niet te vinden, aangezien het een knappe latino betrof met donkere halflange haren en een zwoele blik in zijn ogen.

'Tessa, wat doe jij hier nou?' De ontsteltenis klonk door in haar stem terwijl Meike haar licht geamuseerd aankeek. Meike was ook violiste, ze had een jaar onder Tessa gezeten. Ze was van een bijna breekbare schoonheid en bezat zo belachelijk veel charme dat ze iedere man die haar pad durfde te kruisen veranderde in een plasje gesmolten was. Haar lichtblauwe ogen waren net twee grote kristalheldere poelen en haar huid was zo licht dat ze bijna doorschijnend leek. Vandaar dat Francesca haar had vereerd met de bijnaam 'het spook'. Dat was natuurlijk behoorlijk onaardig geweest, ware het niet dat Meike het verdiende. Francesca had een grondige hekel aan haar, sinds ze bij een heftige concurrentiestrijd om de gunsten van een knappe Franse cellist het onderspit had moeten delven. En ook Tessa ontgingen de hatelijke blikken waar

ze Meike veelvuldig op had betrappt niet, zodra ze zich onbespied waande. Nee, de engelachtige onschuld waarmee ze anderen om haar vinger kon winden, had geen effect op Tessa en Francesca.

En oké, als ze heel eerlijk moest zijn, was Tessa misschien ook een heel klein beetje jaloers. Niet alleen op haar modelachtige postuur en de charme waarmee Meike iedereen op haar pad betoverde, maar ook op haar talent. Met name de flair en het zelfvertrouwen waarmee ze het podium altijd betrad. Ze had Meike nog geen enkele keer betrappt op klamme handen, een verhoogde hartslag of gutschend angstzweet. Laat staan dat ze ooit een black-out had gehad of was weggevlucht van het podium. Dat kon Tessa helaas niet zeggen.

Als Tessa één ding grondig had gevisualiseerd was het dat ze Meike vandaag niet zou tegenkomen. Voor zover Tessa wist zat die voor een Erasmus-uitwisseling in Madrid. Dus wat deed die hier überhaupt?

‘Wat is je naam?’ Een steward met een hoge paardenstaart – was dat een vereiste om hier te mogen werken? – keek haar onderzoekend aan van over haar klembord.

‘Eh, Tessa. Tessa de Bruin,’ bracht ze stotterend uit, zich heel erg bewust van Meikes priemende blik in haar wang. ‘Ik kom voor de auditie, en sorry nog van net,’ voegde ze er hees aan toe terwijl haar ogen richting Meike schoten.

‘Je kunt je spullen hier laten.’ Ze knikte naar de stoelen in de repetitieruimte. ‘En dan in D3 een kwartiertje inspelen. Ik kom je halen als je aan de beurt bent.’ De steward gaf een knikje richting een deur aan de andere kant van de hal en zette met een kordate beweging een vinkje achter Tessa’s naam.

Tessa voelde hoe een haar welbekend en gehaat tintelend gevoel zich verspreidde door haar vingers. ‘D-dankjewel.’ Ze forceerde een glimlach en installeerde zich in het kleine kamertje. Door het weer was haar viool behoorlijk ontstemd. Ze harste de haren van haar strijkstok extra in en zette haar kin in de steun. Met gesloten

ogen speelde ze in. Eerst een langzame toonladder met volle streken, daarna wat snelle loopjes en wat passages uit haar auditiestuk. Samen met haar viool in het kleine kamertje voelde ze eventjes alle spanning naar de achtergrond verdwijnen. Pas toen er op de deur werd geklopt, schrok ze op.

‘Je bent bijna aan de beurt, kom je mee?’ De steward keek haar hooghartig aan. Het was of haar blik in direct contact stond met Tessa’s blaas. Ze was thuis nog naar de wc geweest maar door de indringende blik van de steward voelde ze zich plots een giraf die het al de hele dag ophield.

‘Ehm, pardon... waar is het toilet?’ Ze voelde hoe het bloed naar haar wangen steeg en het speeksel wegtrok uit haar mond.

De steward keek haar met onbewogen gezicht aan terwijl ze op het bordje TOILET wees. ‘Jij mag nu al op.’ Met een stralende lach wendde ze zich tot Meike.

‘Au!’ Omdat ze zo bezig was geweest met haar concurrente, had Tessa niet goed gekeken waar ze liep, waardoor ze haar voet scheef op een losliggende kabel had gezet. Uiteraard had haar hak meteen besloten met een dramatisch gekraak los te breken van haar schoen.

De paniek stroomde in een golf over haar heen. Wat moest ze nu doen, spelen zonder schoenen, in haar panty? Er was nu geen tijd meer om iets anders te kopen. Toen pas schoten Francesca’s woorden bij haar naar binnen. Die was gisteravond blijven eten in Tessa’s zolderappartementje en had expres een paar ballerina’s in haar tas gestopt, voor de zekerheid. Ze kende haar vriendin en haar gebruikelijke geluk maar al te goed.

Ze haalde opgelucht adem en bleef staan bij het rijtje theaterklapstoeltjes aan de zijkant van de wandelgang. Op een van de stoelen liet ze zich zakken om haar schoenen te verwisselen. Tessa’s opluchting maakte snel plaats voor een nieuwe golf paniek toen ze hoorde hoe een van haar concurrenten in de repetitieruimte de sterren van de hemel speelde. Tessa’s ademhaling ver-

snelde en haar handen werden klam. Dit ging haar nooit lukken, wat had ze wel niet gedacht? Toen ze opstond, zag ze een moment sterretjes voor haar ogen. Ze hield zich vast aan de rugleuning van de stoel. Toen viel haar op hoe indringend de steward haar opnam. Tessa volgde haar blik naar haar heup en voelde dat haar rok was blijven hangen in haar panty.

Met een knalrood gezicht trok ze hem recht, zich extreem bewust van de geamuseerde blik van de latino verderop in de gang, die zijn hoofd een beetje scheef hield terwijl hij haar aankeek.

‘Nou, je mag, hoor.’ Met een minachtend snuifje ging de steward haar voor, zonder ook maar te hebben gevraagd of ze er klaar voor was. Ze leidde haar naar de zwarte deur en ging haar voor door een gang, twee trappen omlaag. Na een volgende deur kwamen ze uit achter het podium. Ze was nu backstage in het grote theater. Stof dwarrelde rond in een baan licht en haar oog viel op de grote decorstukken in de coulissen. Een soort Italiaans kasteel, dacht ze onwillekeurig.

Terwijl Tessa hoorde hoe haar naam werd aangekondigd, schoten de sterretjes haar blikveld weer binnen. Verblind door het felle licht liep ze met wankelende stap naar het podium, waar de pianist al klaarzat achter de vleugel om haar te begeleiden. Haar blik schoot naar de zaal, waar ze zodra ze aan het felle licht was gewend acht lange gezichten zag, die na Meike duidelijk totaal geen zin hadden om nog meer kandidaten te horen.

Tessa haalde diep adem, gaf de pianist een knikje en kneep haar ogen dicht. Haar bloed raasde door haar lijf en haar vingers verkrampten. Haar strijkstok versteende op de snaren. In plaats van een virtuoze melodie, steeg een krakend geluid op uit haar viool.

2

‘Wat kijken jullie nou weer voor wijvenfilm?’ Met een brede grijns plofte Giulio neer op de bank, met zijn één meter negentig leek hij wel een reus op Francesca’s knusse tweezits.

Tessa schoot als door een wesp gestoken op van de grond en haalde zenuwachtig een hand door haar haar. Giulio zag haar natuurlijk puur als beste vriendin van zijn zus, maar toch had Tessa direct spijt dat ze deze slonzige trui had aangetrokken vanochtend. En normaal gesproken droeg ze al weinig make-up, vandaag was ze door de emoties zelfs vergeten een beetje mascara op te doen. Dat hij precies nu in Nederland was en ze de man van haar dromen hier en in deze conditie moest treffen, was tekenend voor haar relatie met het lot.

Daarom was het devies van Francesca onverbiddelijk geweest. Tessa mocht dan moe zijn en zwelgen in het zelfmedelijden, ze werd om klokslag vijf uur verwacht in de villa van de familie Bentivoglio aan de Stadionweg. En als ze niet kwam opdagen, zou Francesca haar eigenhandig uit bed sleuren. Ondanks haar situatie had Tessa gegrinnikt toen ze dat appje had gelezen. Het zou haar namelijk niks hebben verbaasd als haar vriendin dat echt zou hebben gedaan. En zo kwam het dat ze tot zojuist op hun buik op het schapenkleed in Francesca’s kamer lagen weg te zwijmelen bij een romantische Italiaanse film. Ze had alleen niet verteld dat haar broer in het land was, maar waarom zou ze ook; Tessa had nooit een woord gedeeld over haar ietwat treurige obsessie met Francesca’s broer.

‘Wanneer ben je geland?’ Francesca krabbelde overeind en sloeg haar arm om Giulio’s nek. Francesca had haar broer sinds Kerst niet gezien en nu kon ze niet anders dan hem fijnknijpen in een omhelzing.

‘Een uur geleden. Tessa, doe iets, ik krijg geen lucht meer!’ riep Giulio met gesmoorde stem terwijl hij zijn enige vrije arm wild op en neer bewoog in een melodramatisch gebaar.

Lachend schudde Tessa haar hoofd terwijl een vurige blos opsteeg. Giulio had de natuurlijke charme van iemand die weinig tegenslag had gekend, laat staan onzekerheden. Hij wist wat hij waard was en die zelfverzekerdheid vond Tessa stiekem vreselijk opwindend.

Had zij maar een schijntje van Giulio’s zelfverzekerdheid, in plaats van haar grandioze talent om alles te laten mislukken... Misschien was het stom geweest, maar ze had zo ontzettend gehoopt dat het voor deze ene keer goed zou gaan. Ze had het auditierepertoire eindeloos geoefend. En ook Francesca had haar uiterste best gedaan om haar vriendin te steunen in de voorbereidingen. Omdat ze haar introverte vriendin langer kende dan vandaag, had Francesca haar speciaal voor de gelegenheid een paar weken terug een zelfhulpboek cadeau gedaan. Tessa had een bepaalde scepsis gevoeld, iets wat haar vriendin gelijk van haar gezicht had gelezen. Maar dit boek was anders dan alle andere in zijn soort, had Francesca stellig beweerd. Dit boek ging over de magie van het visualiseren. Als je namelijk routineus en heel gedetailleerd voorstelde hoe goed je optreden of auditie zou gaan, zou het ook gebeuren. Maar daar waren wel wat kennis en oefening voor nodig, en Tessa had zich haar ideale auditiedag met behulp van het boek en onder nauwlettende coaching van haar vriendin tot in detail moeten inbeelden.

Maar ja, Francesca had makkelijk praten. Als extravert en ietwat extravagant podiumbeest had zij nou eenmaal nooit last van angst of stress voor een optreden of auditie. Sterker nog, zij kreeg er

alleen maar energie van als er publiek was dat naar haar keek, dan was voor haar de kick alleen maar groter. In dat opzicht was ze het tegenovergestelde van haar beste vriendin. Als Tessa kon kiezen zou ze liever opgaan in haar eigen schaduw dan in het midden van een podium te staan met de spotlights op haar gericht.

Francesca en Giulio waren van ontzettend goede komaf en hun vader, een bekende zakenman met een villa in Oud-Zuid en meerdere panden in de binnenstad, had zijn dochter altijd als een heuse prinses verwend. Niet zo gek dus dat Francesca bulkte van het zelfvertrouwen. Arrogant was ze overigens absoluut niet, Tessa kende niemand met een groter hart en warmere persoonlijkheid dan haar vriendin. Bovendien had ze een natuurlijke charme waar Tessa met haar verlegenheid alleen maar van kon dromen. Toch waren de twee een goede match, want aangezien Francesca soms in zeven sloten tegelijk liep was een luisterend oor van haar nuchtere vriendin vaak precies wat ze nodig had.

Francesca had de looks van een exotisch topmodel met haar lange, glanzende donkere lokken en reusachtige donkerbruine ogen, te danken aan haar Zuid-Italiaanse roots. Francesca was net zo zelfverzekerd en flirterig als Giulio, haar twee jaar oudere broer, op wie Tessa al jaren stiekem een oogje had. Uiteraard zou ze nooit iets met die gevoelens doen, maar een beetje over hem dromen kon natuurlijk geen kwaad. Heel veel verder dan dat zou ze toch niet komen, hij woonde immers in Londen en viel vast niet op muurbloempjes zoals Tessa. Bovendien kwam Giulio alleen voor belangrijke feestdagen naar Nederland en had Tessa hem maar één keer in het echt ontmoet. Toen hadden haar conversatieskills haar niet veel verder gebracht dan het hakkelen van haar naam. Hij had een charmante opmerking gemaakt over haar haar, en door dat compliment was ze veranderd in een giechelende suikerspin – lichtroze en totaal in de war. Dat ze hem maar één keer had gezien, nam niet weg dat ze zichzelf minstens een paar keer per dag toestond om weg te zwijmelen bij de belachelijk lekkere foto's op zijn

Instagram. Zodra hij een nieuwe post of story plaatste kreeg ze een notificatie en schoten haar dopaminelevels door het plafond. En nu kwam hij hier ineens de kamer binnen. In levenden lijve. Terwijl Tessa er als een zielig hoopje mens bij zat, inclusief wallen onder haar ogen en een vormloze tent als trui.

Terwijl ze haar blos voelde groeien schoten haar ogen vluchtig naar de bank. Wat zag hij er toch waanzinnig goed uit. Giulio leek zo uit een reclame voor een chic parfum te stappen. Zijn leven leek volledig te bestaan uit hippe feestjes in luxe rooftopbars, linnen pakken, dure horloges en ritjes in snelle auto's. Hoe hij nog tijd overhad om te studeren was Tessa een raadsel, maar waarschijnlijk hoefde je niet lang met je neus in de boeken te zitten als je slim en wereldwijd was als Giulio. Het feit dat hij uit zo'n andere wereld kwam dan zij maakte hem extra fascinerend. Dat gold ook een beetje voor Francesca, al hechtte zij veel minder waarde aan geld en luxe dan haar broer.

Natuurlijk realiseerde Tessa zich soms wel hoeveel makkelijker haar leven had kunnen zijn als ze ook in zo'n gouden wiegje was geboren, maar ze misgunde het haar vriendin nooit. Vooral in hun gedeelde liefde voor muziek hadden ze elkaar gevonden, al speelde Francesca jazzsaxofoon en had Tessa klassiek viool gestudeerd. Tijdens de lessen op het conservatorium had ze geen last van haar podiumvrees gehad, en tijdens het spelen in een orkest ook niet. Maar zodra ze ergens solo moest optreden, tijdens een examen of een auditie, dan blokkeerde ze. Volledig. Het was dan ook een wonder te noemen dat ze uiteindelijk, al was het dan met een aantal jaar vertraging, toch haar mastertitel aan het conservatorium had behaald, maar dat was meer te danken aan haar opa's naam en de grootmoedige en geduldige docenten die in haar talent waren blijven geloven dan aan haar eigen moed. En het erge was, Tessa's tijd tikte. De tijd om aan te modderen, om wat audities te proberen, was voorbij. Haar studententijd lag alweer een jaar achter haar en als ze niet snel een vaste baan in een orkest vond, was het voorbij.

3

‘Hoe is dat ene examen trouwens gegaan?’ Francesca kwam de kamer in met een dienblad vol toastjes, spreads en een koud biertje voor haar broer. ‘Mama had het er van de week over.’

Ze was misschien maar een paar minuten weg geweest, maar voor Tessa had het als een eeuwigheid gevoeld om alleen met Giulio in dezelfde ruimte te zijn. Gelukkig had zowel Francesca als Giulio erop gestaan de film niet te pauzeren, waardoor er goddank geen ongemakkelijke stiltes waren geweest. Maar toch. Giulio was nou eenmaal haar Grote Geheime Crush. Hij was knap, slim, charmant en gespierd en dat hij nu bezig was een Master Degree te halen aan de beroemde London Business School maakte hem alleen maar nog aantrekkelijker.

Francesca had ondanks haar hogeschooladvies geen geduld gehad voor het gymnasium en was tot verdriet van haar ouders naar een grote scholengemeenschap gegaan, waar ze met de haken over de sloot haar havo had gehaald. En dat alleen maar omdat ze wist dat ze zonder diploma niet naar het conservatorium kon. Leren en stampen was nou eenmaal niks voor haar, daar was ze veel te levendig voor, te vurig.

‘Welk examen bedoel je, sis?’ Giulio keek zijn zusje plagerig aan, alsof hij echt geen idee had waarover haar vraag zou kunnen gaan.

‘Dat ene waar je zo hard voor moest stampen!’

‘Ik had er drie afgelopen week.’

Francesca stak haar tong naar hem uit. ‘Voor mij heten die vakken gewoon hetzelfde. Business economy nog wat.’

Giulio grijsde. Qua uiterlijk mochten ze dan misschien veel op elkaar lijken, qua interesses waren ze net peper en zout. 'Een A, nog een A en als klapper een A+'. Dus ja, deze heb ik denk ik wel verdiend.' Terwijl hij het biertje van het dienblad pakte en Francesca de wijnglazen nog eens bijschonk, knipoogde hij naar Tessa. Ze voelde hoe een nieuwe golf hitte naar haar wangen steeg en deed alsof ze heel druk bezig was een denkbeeldige druppel wijn van haar trui te deppen. Giulio deed dit natuurlijk bij alle meisjes die hij tegenkwam, het mocht niet eens flirten heten. En waarom zou hij het ook laten? Hij zag er ontzettend goed uit, hij was slim en grappig en had voor iedereen een vriendelijk woord klaar. Hopelijk ging hij er nog steeds van uit dat Tessa zo stuntelig deed omdat ze nou eenmaal sociaal onhandig was. Ze zou zich rot schamen als hij erachter zou komen hoe ze werkelijk over hem dacht. Tessa zelf wist als geen ander dat het tussen hen natuurlijk nooit wat kon worden. Giulio leefde nou eenmaal in een soort parallelle wereld. In Londen ging hij waarschijnlijk elk weekend uit met de mooiste modellen en dansten ze in de hipste nachtclubs.

'Hebben ze echt dat spook genomen?' Met een verafschuwde uitdrukking op zijn gezicht keek Giulio naar Francesca's naar hem toegedraaide telefoonschermpje. Zij had hem blijkbaar bijgepraat over Tessa's laatste fiasco, maar zij had er geen woord van gevolgd omdat ze weer eens had zitten wegdromen.

Bij het horen van die bijnaam uit Giulio's mond ging Tessa zonder het zelf te merken iets meer rechtop zitten. Een voorzichtige glimlach tekende zich over haar lippen. Dus Giulio was een van de weinige mannen die niet voor Meikes charme viel. Het was misschien een schrale troost na haar totale afgang van gisteren, maar toch zorgde Giulio's gezichtsuitdrukking ervoor dat Tessa zich een beetje beter voelde. Of ten minste een beetje minder elendig.

'Je speelt hartstikke mooi, Tes, en toch loopt het elke keer zo.' Met een kordaat gebaar zette Francesca haar glas op het parket.

‘Ik kan er gewoon niet meer tegen. Straks moet je de hele week bij die vreselijke Peter op kantoor gaan zitten.’

Bij het zien van Francesca’s walgende blik schoot Tessa in de lach. Haar vriendin had zo mogelijk een nog grotere hekel aan haar gladde, ietwat gluiperige oom met zijn opzichtige versiertrucs en schaamteloze blikken. En zoals ze het zei, klonk het net of zijzelf bij die vent op kantoor terecht zou komen. ‘Helemaal mee eens, maar wat wil je dat ik doe? Ik wil niks liever dan optreden, een vaste baan in een orkest.’ Tessa slaakte een zucht waarin al haar frustratie en verdriet van de afgelopen maanden vrijkwam. ‘Maar het lukt me gewoon niet. En die rekeningen beginnen echt de pan uit te rijzen, Peter zeurt mama bijna dagelijks aan haar kop.’ Ze haalde haar schouders op. Bij de gedachte aan hun situatie verspreidde zich een bittere smaak door haar mond. ‘Er zit gewoon niets anders op.’

Toen haar vader Tessa en haar moeder een aantal jaar geleden met gokschulden had achtergelaten, waren ze afhankelijk geworden van de vrijgevigheid van Peter, zijn broer. Peter had hun wat geleend en af en toe wat toegestopt, maar hij had zijn mening zeker niet onder stoelen of banken geschoven. Dat Tessa’s moeder Annemieke door haar chronische ziekte niet kon werken, was al erg genoeg. Het was aan Tessa om een echte baan te zoeken met een serieus inkomen. Dat vioolspelen was leuk, maar als hobby. Tessa’s moeder had haar dochter altijd gesteund in haar passie maar de rekeningen stapelden zich de laatste tijd in een angstaanjagend tempo op. Daar kwam bij dat Peter inmiddels zijn geld terug wilde en dat ook Tessa’s studieschuld door de gepeperde rente gestaag bleef stijgen. Haar bijbaantje in een bakkerij was bij lange na niet voldoende om de rekeningen te betalen.

En daarom speelde zelfs de altijd positieve Annemieke weleens met de gedachte hoe het zou zijn als Tessa haar kostbare viool zou teruggeven aan de rijke familie aan wie hij toebehoorde, en een andere baan zou zoeken.

De gedachte alleen al haar viool te verliezen, maakte dat Tessa soms midden in de nacht badend in het zweet wakker werd. Opa's viool, een echte Guarneri uit 1727, was Tessa's kostbaarste en dierbaarste bezit, niet alleen om de prachtige klank van het instrument maar ook omdat het de enige manier was die ze nog had om opa dicht bij zich te voelen. Als klein meisje had ze al ademloos naar hem zitten luisteren wanneer hij voor haar speelde. Toen ze ouder werd, was ze naar al zijn concerten gegaan. Opa had op alle grote podia opgetreden. Het was nog steeds niet te begrijpen hoe Tessa's vader de hele erfenis er in zo'n korte tijd en voor zo'n vreselijk doel doorheen had weten te jagen. Toen Tessa's opa op een kwade dag was overleden, had zij de viool geërfd. Of nou ja, niet echt geërfd, maar de rijke Milanese familie van wie hij het instrument wegens zijn uitzonderlijke talent in bruikleen had gekregen, had besloten deze overeenkomst na zijn dood te verlengen en over te dragen aan zijn kleindochter. Dit moest hij bij leven hebben geregeld, en waarschijnlijk had hij ervoor moeten smeken. Tessa had misschien wel een groot talent, maar door haar podiumangst was ze nooit in staat geweest een belangrijk concours te winnen, op het Prinses Christina Concours na. Maar dat was eeuwen geleden.

Tessa's opa was haar eerste vioolleraar geweest en door zijn lessen had ze ontdekt wat een onbeschrijfelijk geluksgevoel het spelen haar gaf. Zeker als ze een nieuw stuk eenmaal uit haar hoofd kende, en niet meer was gebonden aan de lessenaar en haar bladmuziek, voelde Tessa zich vrij. Tijdens het vioolspelen kon ze wegdromen, durfde ze te fantaseren, overal heen te reizen waar ze maar wilde. Als ze eenmaal in haar flow zat, voelde het bijna alsof ze boven zichzelf uitsteeg, een sensatie waarvan ze niet kon geloven dat zelf kunnen vliegen die zou overtreffen.

Ze slikte maar het scherpe brok in haar keel wilde niet wijken. Er was geen ontsnappen meer aan het deprimerende, nachtmerriewaardige perspectief van een baantje op kantoor bij haar bloedirritante oom. Met die gedachte had ze zich op bed geworpen en